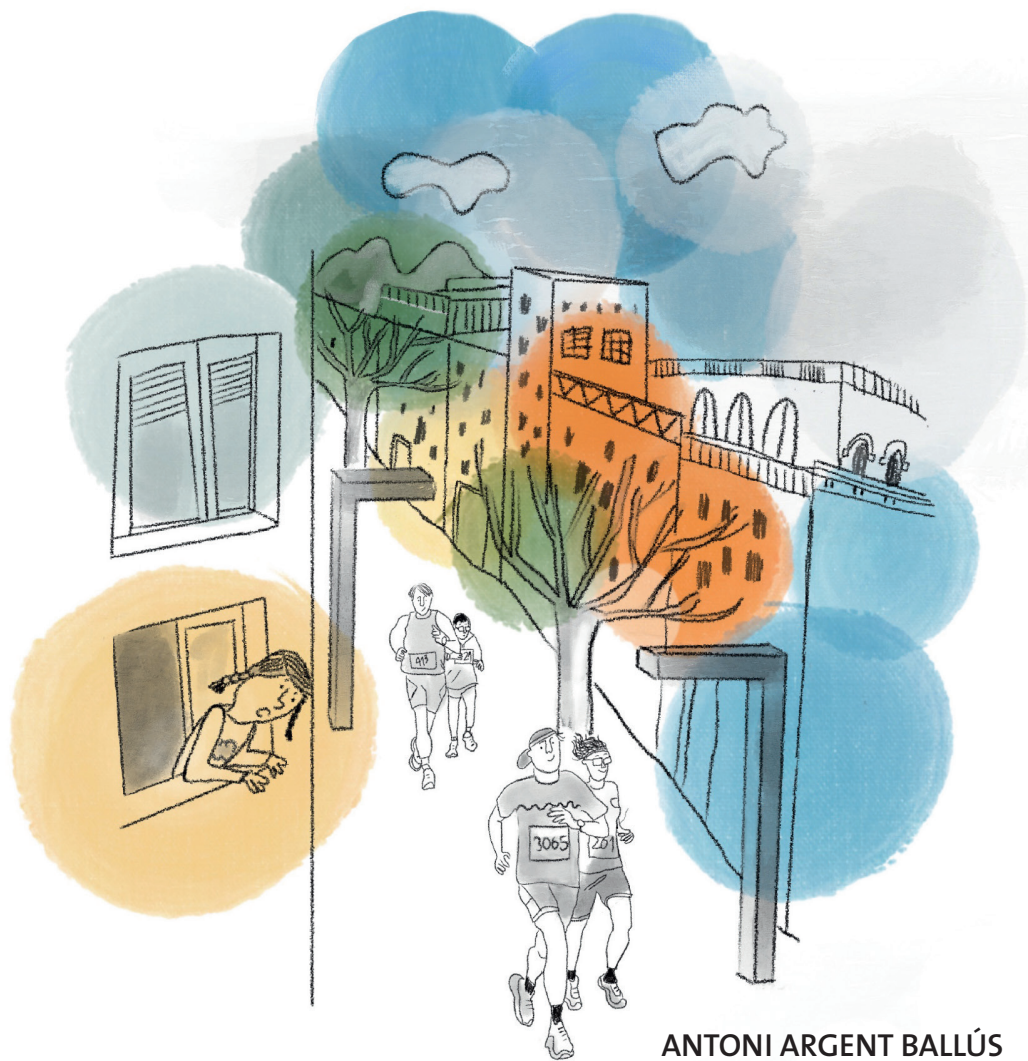

UN MATÍ DIFERENT...

A DIFFERENT MORNING...

ANTONI ARGENT BALLÚS
ELENA FRAUCA CANTÓ

Des del projecte **CAP INFANT SENSE CONTE** fomentem l'ús de la llengua catalana, l'hàbit lector i la creativitat dels infants. Fa 10 anys que fem créixer aquesta iniciativa educativa, cultural i social que pretén que, des de petits, sapiguem apreciar el valor i el gust per la lectura, ja que són molts els beneficis de llegir: ajuda a enriquir el vocabulari, a millorar la comprensió lectora, la concentració, les habilitats lingüístiques, l'èxit escolar, etc. Llegir ens ajuda a créixer, a descobrir, a viatjar, a reflexionar, a pensar, a ser lliures...

Des de la seva creació, l'equip de persones que és al capdavant del projecte ha crescut, així com el nombre d'idees i, sobretot, la il·lusió de publicar més contes. Els contes que publiquem estan escrits, il·lustrats, corregits i editats per persones que estimem els llibres i la cultura en general.

Creiem que llegir i fer esport són dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint i practicant l'esport que més ens agradi. Considerem que és un plaer col·laborar, mitjançant un conte, en aquesta festa de l'esport, de la cultura i de la ciutadania, que és La Mitja. Un conte perquè tant els infants com tothom en general el pugui gaudir.

Agrair a l'organització de **La Mitja** que hagi decidit tirar endavant la proposta de creació d'aquest conte dins el projecte **CAP INFANT SENSE CONTE**. Plegats compartim valors com el de l'esforç i la constància, i mantenim la il·lusió que ens fa imparables per assolir les nostres fites i ens diu: Tu pots!

Les il·lustracions no estan pintades perquè cadascú pugui personalitzar-les amb els colors que més li agradin, segons la seva creativitat i imaginació.

Un agraïment especial per a tots els qui han fet possible la impressió d'aquest conte.

La Mitja Marató: esport, cultura i ciutadania

És quan llegeixo i quan corro que hi veig clar!

* * *

Des de la web **www.capinfantsenseconte.org** es poden descarregar els diferents contes que hem publicat.

© Antoni Argent Ballús

© Elena Frauca Cantó

1a edició: Febrer del 2025

Tirada: 5.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com

Coordinador i Text: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)

Il·lustradora: Elena Frauca Cantó

Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez

Fotografia: Jordi Ribó (www.jordiribo.com)

Traducció a l'anglès realitzada per: Victòria Bartroli Baena

Dipòsit Legal: B 23262-2024

Imprès a Catalunya

Una sirena i els aplaudiments i els crits de la gent van despertar l'Anna aquell diumenge al matí. Es va aixecar ràpidament del llit, va pujar la persiana de l'habitació, va obrir la finestra i va treure-hi el cap per veure què passava allà fora. Tot i això, seguia sense entendre res: al carrer hi havia una multitud que aplaudia i animava una munió de corredores i corredors de totes les edats.

Tot seguit, va anar al menjador, on va trobar el seu pare.

—Papa, què passa a fora al carrer que hi ha tant d'enrenou? —li va preguntar.

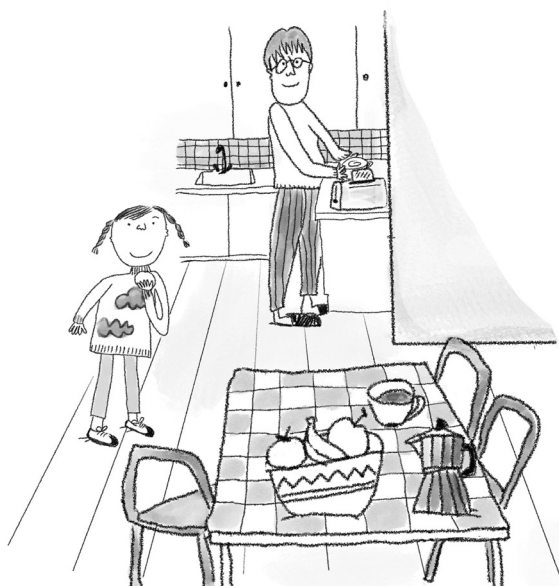
—Bon dia, filla. Fan la Mitja! Han tallat la carretera perquè es pugui celebrar la cursa.

—Però hi ha moltes persones corrent...

—Sí, cada any hi ha molts participants. Surten de Granollers, passen per les Franqueses i arriben a la Garriga.

—On tu treballes, papa.

—Sí, exacte. Quan arriben a la Garriga, tornen cap a Granollers. Fa una estona acaben de passar els primers participants, els caps de la cursa.

L'Anna li va demanar baixar per veure aquell espectacle, i el seu pare li va contestar que sí, però que primer es vestís i agafés una fruita per esmorzar. Quan van ser a baix, la nena es va quedar molt sorpresa i emocionada en veure tanta gent.

Una mica més amunt hi havia la seva amiga Mireia, que aplaudia amb un gran somriure i semblava que s'ho passés molt bé.

—Mireia! Mireeeeeieia! —L'Anna va córrer cap a ella.

—Hola, Anna! —li va respondre la seva amiga.

—Has vist quantes persones hi ha aplaudint i corrent?

—Sí! A mi m'han despertat i hem baixat de seguida amb el meu pare. No ens ho hem volgut perdre.

—A nosaltres ens ha passat el mateix! Mira qui hi ha allà, l'Arnau. Arnaaaaaaaau!

L'Arnau, en veure-les, s'hi va acostar.

—Hola, noies! El meu germà és voluntari i dona ampolles d'aigua als participants.

—Vols quedar-te aquí amb nosaltres? —li va preguntar l'Anna.

—Sí, perfecte! Ara aviso el meu germà.

Un corredor que estava a punt de passar per on eren ells tres els va dir que estiressin el braç i els va tocar la mà. Allò els va fer tanta il·lusió que van decidir mantenir el braç estirat perquè altres participants també els toquessin les mans. Van estar-se així una bona estona mentre la gent aplaudia i animava. El pare de l'Anna fins i tot els va fer una foto on es veien tots tres tocant la mà a una corredora.

A l'hora de dinar, van venir els avis i l'Anna els va explicar entusiasmada el que havia viscut unes hores abans.

Els avis la van escoltar amb atenció i li van preguntar si li agradaria participar en la Mitja Marató...

—Em sembla que, d'aquí a uns anys, seràs tu qui passarà per davant d'aquesta casa! —va xiuxiuejar l'àvia a l'Anna a cau d'orella.

Ja fa trenta anys d'aquells fets, d'aquella foto, d'aquell dinar i d'aquella visió de l'àvia, i l'Anna ja en fa uns quants que participa en la cursa. Sempre que passa per davant de casa dels seus pares, se'ls troba aplaudint-la, i ara també hi ha la seva parella i la seva petita, que estira el braç per tocar-li la mà, a ella i a la resta de participants. Troba a faltar els seus avis, però sap que l'animen des de les estrelles.

Tot i que ha passat molt de temps, l'Anna recorda, com si fos ahir, aquell matí en què la van despertar la sirena i la gent animant i aplaudint. Aquella aventura i repte van començar aquell matí...

— FI —

A DIFFERENT MORNING...

An ambulance siren and people clapping, woke Anna up that Sunday morning. She stood up quickly, raised the blinds, opened the window and started looking outside to see what was going on. Even so, she didn't understand anything at all: in the streets there were people clapping and cheering up runners from different ages.

In the dining room, she found her dad:

- Daddy, what is going on outside?- she asked.

- Good morning, sweetie. Today is the Mitja! Some of the streets are blocked to let the race take place.

- But, there are so many people

- Yes, indeed. Every year more and more people take part in the race. They start in Granollers, pass through Les Franqueses and finish in La Garriga.

- That is where you work, isn't it?

- Yes, it is. When they get to La Garriga, they go back to Granollers. Just a few minutes ago, the first runners started their way down.

Anna asked her father to go to the streets to see people running but he told her to dress up first and grab some fruit. Once outside, she was amazed at seeing so many people. She found her friend, Mireia, ooking and clapping as she thought that moment was magical.

- Mireia!! -Anna ran towards her.

-Hey, Anna!

-What do you think of so many people here?

-Yes, it's amazing! They woke me up and ran downstairs to see it closer.

-Just like me.

When Arnau saw them, he said:

- Hey, girls! My brother is a volunteer and gives water to all the runners.

-Do you want to stay with us? -asked Anna.

-Oh, yes! Thanks! Let me tell my brother.

One of the runners who was close to them, showed them his hand as if he was asking them to high-five. They found it so cool they kept doing it for a while with so many runners. Anna's father even took a picture of them doing so.

At lunchtime, Anna's grandparents came home and she spent all lunch telling them how moving it was to see so many people running, cheering and clapping. She was so excited that her grandparents asked her if she would like to run the Mitja.

- I think you are gonna be the one who runs in a few years- Anna's granny whispered in her ear.

It's thirty years since that moment and Anna has been taking part in the race ever since. Every time she sees her parents' house, she finds her mum waiting for her, clapping and also her partner and her little girl who shows her hand to high five as many people as possible. She misses her grandparents, of course, but she knows they look at her from the stars.

Even though many years have passed, Anna remembers that morning when the siren woke her up. That adventure and challenge started that very moment...

— THE END —

Els contes, siguin orals o escrits, tenen una funció educativa important i han servit per transmetre valors.

Aquest és el conte d'una cursa que no només recorre carrers, sinó també generacions. Podem dir que, al llarg de les 39 edicions, hi han participat tres generacions de moltes famílies i que hem omplert de colors els carrers de Granollers, Les Franqueses i la Garriga. Tu també hi pots participar.

Ara que ja l'has llegit, et vull fer tres recomanacions: et recomano que caminis, que llegeixis i que escriguis. I tot això és tan cert com que tot el que és madur no és verd; i tot això és tan segur com que tot el que és verd no és madur.

TONI CORNELLAS ALIGUE

President de l'Associació Esportiva La Mitja

